

Şövkət Zərin HOROVLU

ZİNDAN OLAB

Sevdiyim bu səhər sıxır canımı,
Əllərim qoynumda, gözlərim dolub.
Gələ-nə-gedənə açılmır qapım,
Öz evim özümə bir zindan olub.

Həyat sükutdadır, ölüm danışır,
Qılınc onunkudur, boyun insanın.
Gələ-n bu bələnin sirri açılmır,
Axırına çıxır bu “oyun” insanın.

Üstümüzü kəsib sərt qadağalar,
“Evdə qal” deməklə işimiz aşmır.
Dənizə, şəhərə, kəndə qadağa,
Ürək fəryad edir, havam çatışmır.

Arzu da, istək də tamın itirib,
Sabaha ümitsiz qalıb çoxusu.
Elə bil meydanda yarışa girib
Yaşamaq həvəsi, ölüm qorxusu.

Aralı qaçırıq, gəzirik xoflu,
Xəbər tuta bilmir övlad anadan.
Hindlilərşayağı salamlışıq
Hərdən ara-sıra uzaqdan, yandan.

Toxun da acdan heç xəbəri yoxdur,
Solğun baxışlardan ehtiyac yağır.
İnsan öz nəfsindən kənara çıxıb,
Tanrım, bəndəni öz yoluna çağır.

Yuxum yol getməyir gecə mənimlə,
Səhəri gözümlə aşıb gedirəm.
Çəkilib hər yandan insan ayağı,
Bağa qapılardan qaçıb gedirəm.

Sevdiyim bu səhər sıxır canımı,
Əllərim qoynumda gözlərim dolub.
Gələ-nə-gedənə açılmır qapım,
Öz evim özümə bir zindan olub.

3 iyul 2020

PAYIZ FƏSLİNƏ

Bu gecə nə yaman uzun gecədi? –
Yuxum da gözümdə çəkilib dara.
Bu gecə elə bil ozan gecədi,
Dərdimi oxuyur qaranlıqlara.

Sükutu könlümü üşüdür necə,
Sanki xəzan döyüb – Xəzan könlümü.
Vaxt da talançıtək sökülür gizlicə
Bəxtə ayrılıqlar yazan könlümü.

İntizar gecəsi uzun olurmuş,
Yol çəkən gözlərim qubar bağlayır.
İçimin xatirə məzarlığında
Hıçqırır, bir qərib həsrət ağlayır.

İndi mən yaralı torpaq kimiyəm,
Ömür, sən ta ümid bağlama mənə.
Budaqda sonuncu yarpaq kimiyəm,
Taleyim yazılıb payız fəslinə.

Bu gecə nə yaman uzun gecədi? –
Yuxum da gözümdən çəkilib dara.
Bu gecə elə bil ozan gecədi,
Dərdimi oxuyur qaranlıqlara.

2017

TƏNHALIĞIN ƏLİNDƏN

Bu gün yenə qalmışam
Tənhalıqın əlində,
Günahlarım kırımır,
Yaxın gəlmir ölüm də.
Özüm də baş açmıram
Axı kiməm, nəçiyəm.
Şil-küt olmuş ömürdən
İndi nə istəyirəm.

Əzabıma çevrilir
Gündəlik təsəllilər,
Daha tanımır məni
Uzaqda qalan illər.
Məğlub olmuş orduya
bənzəyir fikirlərim,
Torpağın ağrısılə
Yoğrulur şeirlərim.
İçimin boşluğunu
işğal eləyib dərd-qəm.
Ürəyin ağrısını
Yaza bilmir ta qələm
Əl açırım göylərə.
Tanrı uca, taxt uzaq,
Taleyin yollarına
Qar ələnib, bəxt uzaq.

Elə bil ki azmışam
Qəriblər adasında,
Sərgərdanam özümlə
Özümün arasında.
Yorğun yolçular kimi
Çəkirəm karvanımı
Tənha bir baş daşımnda
Görürəm ünvanımı.

İki əlli tutmuşam
Ölümün ətəyindən,
Ölüm də almır məni
Tənhalıqın əlindən.

Yanvar 2020

PAYIZLA GƏLƏN QIZ

*İkinci Cahən savaşı təzəcə qurtarmışdı.
Məktəbə getməyə nə təzə paltarım, nə də
kitab-dəftərim vardı. Anam yeganə toyuğu-
muzu satıb mənə dəftər-qələm almışdı.*

Bu payız xəyalım çaşdı elə bil,
Uzaq uşaqlığım qəfil kövrəldi.
Axı, nə vaxt-vədə qırx yeddinci il,
Nə payız mən görən payız deyildi.

O payız hər b dilli, dava hökmlü,
Dərddən, ehtiyacdən libas geymişdi.
Sevinsiz illərim boynubükülü,
Payıza qoşulub necə gəlmişdi?

Köhnə nisgil mənə tanış gəlirdi,
Fikrim dumanlandı, qarışdı halım.
Doğma məktəb yolu qalxıb gedirdi
Mənim altı yaşlı kövrək xəyalım.

Onun ayağında isti çəkməsi,
Nə çiyində dəri çantası vardı.
Gözündə aclığın sarı kölgəsi,
İçində həvəssiz dünyası vardı.

Dizədək batmışdı suya, palçığa,
Əlində bir dəftər, kirpiyində nəm.
Baxmırdı canına dolan soyuğa,
İlk dəfə məktəbə qoyurdu qədəm.

Ana yüyürdü əlində şalı –
Balası bir hovur isinsin deyə.
Gedirdi elə bil başı havalı,
Onun körpə qəlbi sevinsin deyə.

Gümanı gələni çəkib satmışdı –
Nişan üzüyünü, cehiz gəbəsin.
Qara dava gəlib sona çatmışdı,
Getsin o illəri, bir də gəlməsin.

Ömrün ahıl çağ, ürək də küsgün,
O nisgil içimdə bağlayıb qubar.
Niyə bilməmişəm payızla bir gün
Uzaq xatirənin qayıtmağı var?

Bu görüş qəlbimi sıxdı o ki var,
Üz-gözüm batmışdı çisəyə-çənə.
Gördüm ki, əynində bir nimdaş paltar,
Payızla gələn qız oxşayır mənə.

ŞƏHİDLİK ZİRVƏSİNDƏ

Bu gecə yuxum yenə
gözümdən düşdü,
Qan rəngli ağrılarım
yanağımdan sürüşdü.
Bu bahara qəfil qar yağdı,
Adam-adam üşüdü ümidlər,
Səbrimi qanatdı Lələtəpədən gələn
qanqırmızı xəbərlər.
Baharın yaşıl çağında
Buz bağladı sanki yollar, irizlər.
Qərənfil-qərənfil qızardı
dərələr, düzlər,
Üşüdü gecələr-gündüzlər.
Oğullar ürəklərində
Vətən sevgisi,
Dillərində zəfər türküsi
Çiçək-çiçək,
Qönçə-qönçə,
Ləçək-ləçək
Töküldülər Lələtəpədə,
Qeyrət-qeyrət əkildilər
Lələtəpədə.
Üçrəngli bayraq əllərində
Dincəldilər Şəhidlik zirvəsində.

2016

ƏLVIDA ƏVƏZİ

Daha məclislərdə yerim üşüyür,
Qərrib nəğmələri oxudum, yetər.
Bu qatar ta gedir üzü təkliyə,
Bir az yolu qalıb mənzilə qədər.

Qatar öz yoluyla çıxıb gedəcək,
Vaxt geriyə dönüb baxmaz, onu bil.
Çox da ki, bu axır dayanacaqdı,
Gedən qatar, axı, sonuncu deyil.

Tələsmə, ay ömür, çatarıq biz də,
Yerə bağlı ruhum göydə süzəcəkdir.
Payız ömrümüzün, yəqin, yerində
Yaz çağı təzəsi pöhrələndəcəkdir.

Üzü vətən sarı bir ağız oxu,
Sonuncu nəğməni saxlama, ürək.
Bir az azadlığa, bir az təkliyə,
Səhnədən əliboş getməyəkdir gərək.

Ay meşə, ay ağac, yaxın gəlin bir,
Bəlkə bundan belə heç görüşmədik.
Tez dolun sinəmə, dəli küləklər,
Bu yaz bəlkə sizlə ta öpüşmədik.

Nəğməsiz dururmu, sözlü bulaqlar?
Oxuyun, həsrətin gözləri dolsun.
Sən də bir az kövrəl, ay əlçim bulud,
Göz yaşın əlvida əvəzi olsun.

2017

TANIDIM SƏNİ, TƏKLIYİM

Təklirim, salam! Salam!
Gecələr yuxumu oğurlamağından,
Zamanı,
Vaxtı,
Otağımı,
Sükutun özünü də
Sükutda dondurmağından
Tanıdım səni.
Yolun keçir şeirlərimin
Gizli hıçqırıqlarından,
Yaddaşı üşüyən arzulardan,
Kəndir halqalardan,
İnsan-insan intiharlarından,
Bilmirəm, daha haralardan, haralardan.
Telefonun batan səsindən,
Evimin soyuq nəfəsindən,
Göz yaşlarımla üzümdən süzülən
həsrətin əksini
Divarların buz üzündən asmağından,
pəncərənin şüşəsindən
qəmli baxmağından,
bir otaq darıxmağından,
ömrümlə qoşa, misra-misra

şeir-şeir qocalmağından
tanıdım səni təkliyim!

2018 noyabr

UZAQLAŞIRSAN

Yenə də payıza süzdüm gözümü,
Yenə xəyalımda sən dolaşırsan.
Gümana düşürəm payız gələndə,
Sən duman içində uzaqlaşırsan.

Qəlbimtək tutulub yenə göy üzü,
Göyləri çiyində saxlayır payız.
Sənsizlik içimdə elə hönkürür,
Qəfildən diksinib ağlayır payız.

Dedin harda olsan, mən orda varam,
Əlini uzatsan, əlimə çatar.
Özümü qoymağa bir yer tapmıram,
Qayıt gəl, məni də özünlə apar.

Canımda azacıq dəyanət qalıb,
Neynim, bu gen dünya dar gəlir mənə.
Xəyanət etmişəm özüm-özümə,
Sənsiz yaşamağım ar gəlir mənə.

İçimdə bir ömür payız yaşayır,
Kırpıqlarım nəmdi yenə bu gecə.
Qaranlıq da qırıq talelər kimi,
Sükutu kamına çəkib səssizcə.

Daha bu ömrümü tanımır heç kəs,
Yaxşı ki, oxşarı payız var idi.
Arayıb-axtarıb, bircə deyən yox:
– Nə vaxtsa sevdalı bir qız var idi.

Bu gecə payıza süzdüm gözümü,
Yenə xəyalımda sən dolaşırsan.
Gümana düşürəm payız gələndə,
Sən duman içində uzaqlaşırsan.

